

1. Ragadjuk meg a problémát!

A minnesotai költségvetési vita klasszikus példája a modern kormányzat működésének. A történet 2001 végén kezdődött, amikor Jesse Ventura kormányzó megtudta a rossz híreket: az előrejelzések a 2002–2003-as évekre 1,95 milliárd dolláros deficitet sejtettek. A 2004–2005-ös költségvetési ciklusra ez a hiány már 2,5 milliárd lehet.

Ventura kormányzó 2002 januárjában terjesztette elő megoldási javaslatát, a „The Big Fix” (Nagy javítás) elnevezésű, kiadáscsökkentésekből és új adók bevezetéséből álló csomagot. A terv az állami költségvetést 700 millió dollárral csökkentette volna 17 hónap alatt, 400 millióval növelte volna az adókat, és a költségvetési tartalékokból 667 millió dollár igénybevételel számolt. A kényszerkezelés része volt egyes tagállami és helyi közösségi szolgáltatások visszafogása, állami munkahelyek megszüntetése, valamint a forgalmi adó növelése az üzemanyag, a dohányárúk és néhány szolgáltatás esetében.

De a kormányzó itt nem állt meg. Egy négyéves tervet is javasolt, hogy kezelje a 2004-re és az azt követő időszakra előre jelzett, újra fellépő hiányt. Ez utóbbi akkor is megjelenne, ha az állam gazdasága azonnal irányt változtatna. A beavatkozás újabb 1,35 milliárdos kiadáscsökkentést tartalmazott 2004–2005-re, jelentős adóemeléssel párosítva.

Sajnos Ventura kormányzó ötletei süket fülekre találtak a következő választásokra készülők politikuskörében. Mindegyik párt törvényhozói úgy tartották, hogy a 2004–2005-ös programmal várni kell az újabb gazdasági előrejelzésig, amely 2002 februárjában volt esedékes. Az azonnali hiány miatt a demokraták és a republikánusok összefogtak, hogy keresztülvigyék saját, különböző pénzügyi manőverekkel és trükkökkel teli költség-